

# Китоби Дониёл — Рақами сӣ

## Соати тарс

Jeff Pippenger

2023-12-25

Тарси Балшазар аз навиштаи пурасрор на танҳо ба марги ӯ ва анҷоми подшоҳии шашуми нубуввати Китоби Муқаддас дахл дорад, балки ҳамчунин ба он лаҳзае дар таърихи нубувватӣ ишора мекунад, ки тарс подшоҳони заминро фаро мегирад. Тарси онҳо аз ҷониби «боди шарқӣ»-и Ислон ба вучуд оварда мешавад. Тарси онҳо монанди зани дардманд аст; ҳамин тавр, дарде тадричан афзоянда муайян мегардад, ки бо суръати ҳарчи бештар меояд. Тарс дар «соат»-и зиёфати Балшазар оғоз меёбад, ҳарчанд он дар ибтидо 11 сентябри соли 2001 фаро расида буд. Аз он вақт ба баъд бодҳо аз дасти чор фариштае, ки онҳоро дар айёми муҳригузори ҷасаду чилу чор ҳазор нигоҳ медоранд, ба лағжидан оғоз мекунанд. Нола барои Тир, ки Ҳизқиял онро муайян месозад, Тирро бо матраҳ кардани ин саволи нубувватӣ таъриф мекунад: «Қадам шахр монанди Тир аст, монанди он ки дар миёни баҳр вайрон шудааст?»

Киштиҳои Таршиш туро дар бозоргоният месуруданд; ва ту пур гардида, дар миёни баҳрҳо бисёр пурчалол шуда будӣ. Қайиқрононат туро ба обҳои бузург оварданд; боди шарқӣ туро дар миёни баҳрҳо шикаст. Сарвати ту, ва бозорҳои, молу колои ту, маллоҳонат ва роҳбаладонат, таъмиргарони дарзҳои киштиҳои ва тоҷирони моли ту, ва ҳамаи мардони ҷангии ту, ки дар туст, ва тамоми ҷамоати ту, ки дар миёни туст, дар рӯзи ҳалокати ту ба миёни баҳрҳо фуру хоҳанд афтод. Атрофи шахр аз овози фарёди роҳбаладонат хоҳад ларзид. Ва ҳамаи онҳое ки белакро ба даст мегиранд, маллоҳон, ва ҳамаи роҳбаладони баҳр, аз киштиҳои худ фуруд хоҳанд омад, бар хушкӣ хоҳанд истод; ва овози худро бар зидди ту баланд хоҳанд кард, ва зор-зор хоҳанд гирист, ва хок бар сарҳои худ хоҳанд пошид, дар хокистар ғел хоҳанд зад. Ва барои ту сарҳои худро тамоман тарошида, палос хоҳанд баст, ва барои ту бо талхӣ дил ва наваҳи талх хоҳанд гирист. Ва дар наваҳи худ барои ту марсия хоҳанд хонд ва бар ту нола карда хоҳанд гуфт: Қадам шахр мисли Сур аст, мисли он ки дар миёни баҳр хароб шудааст? Вақте ки молу колои ту аз баҳрҳо берун мерафт, ту қавмҳои бисёрро сер мекардӣ; ту подшоҳони заминро бо фаровонии сарвати худ ва молу колои худ ғанӣ мегардондӣ. Дар он вақт, ки дар қабри обҳо аз ҷониби баҳрҳо шикаста шавӣ, молу колои ту ва тамоми ҷамоати ту, ки дар миёни туст, фуру хоҳад афтод. Ҳамаи сокинони қазираҳо аз ту дар ҳайрат хоҳанд монд, ва подшоҳони онҳо саҳт ба ҳарос хоҳанд афтод, чеҳраҳои парешон хоҳад шуд. Тоҷирон дар миёни қавмҳо бар ту хуштак хоҳанд кашид; ту ба даҳшат мубаддал хоҳӣ шуд, ва дигар ҳаргиз нахоҳӣ буд. Ҳизқиял 27:25–36.

Тир ҳамон шахр, ё подшоҳист, ки тоҷирони замин бар он зор-зор мегирянд ва сипас мекурсанд: «Қадам шахр монанди Тир аст?» Онҳо инро дар он «замон» ба забон меоранд, вақте ки шахр дар баҳр шикаста мешавад. Дар боби ҳаждаҳуми Ваҳй, фоҳишаи Тир, ки ҳамон фоҳишаи Рум аст, ки бо подшоҳони замин зино кардааст ва ҳамчун он шахри бузург

шинохта мешавад, ки довари он дар як соат ва дар як рӯз фаро мерасад. Ў ҳамон шахрест, ки ин саволи набавиро аз ҷониби подшоҳон ва тоҷирони нолақунанда бармеангезад.

Бинобар ин, вабоҳои вай дар як рӯз хоҳад омад: марг, нола ва қатл; ва вай ба коми оташ тамоман сӯхта хоҳад шуд, зеро Худованд Худо, ки бар вай доварӣ мекунад, тавоност. Ва подшоҳони замин, ки бо вай зино карда ва дар айшу ишрат бо вай зиндагӣ намудаанд, ҳангоме ки дуди сӯхтани вайро бинанд, бар вай гирия хоҳанд кард ва барои вай навҳа хоҳанд намуд, Аз дур, аз тарси азоби вай истода, хоҳанд гуфт: Вой, вой бар ту, эй шаҳри бузург, Бобил, эй шаҳри нерӯманд! Зеро ки дар як соат ҳукми ту фаро расид. Ва тоҷирони замин бар вай гирия ва нола хоҳанд кард, зеро дигар ҳеҷ кас колои онҳоро наҳарад: Колои тилло, ва нукра, ва сангҳои қиматбаҳо, ва марворид, ва катони нафис, ва арғувон, ва абрешим, ва қирмиз, ва ҳар гуна ҷӯби хушбӯй, ва ҳар навъ зарфҳои устухони фил, ва ҳар навъ зарфҳои аз ҷӯби бағоят қиматбаҳо, ва мис, ва оҳан, ва мармар, Ва дорчин, ва атрҳо, ва равшанҳои хушбӯй, ва бухур, ва шароб, ва равшан, ва орди нафис, ва гандум, ва чорпоён, ва ғусфандон, ва аспон, ва аробаҳо, ва ғуломон, ва ҷонҳои одамон. Ва мевахое ки ҷонат ба онҳо шахват дошт, аз ту дур шуданд, ва ҳамаи чизҳои нозук ва бошукӯҳ аз ту рафтанд, ва онҳоро ҳаргиз дигар нахоҳӣ ёфт. Тоҷирони ин чизҳо, ки аз вай сарватманд гардида буданд, аз тарси азоби вай аз дур хоҳанд истод, гириякунон ва навҳакунон, Ва хоҳанд гуфт: Вой, вой бар он шаҳри бузург, ки дар катони нафис, ва арғувон, ва қирмиз либос пӯшида, ва бо тилло, ва сангҳои қиматбаҳо, ва марворид ороста шуда буд! Зеро ки дар як соат чунин сарвати бузург барбод рафт. Ва ҳар сарвари кишти, ва ҳамаи ҳамсафарони киштиҳо, ва маллоҳон, ва ҳар кӣ аз баҳр тиҷорат мекунад, аз дур истоданд, Ва чун дуди сӯхтани вайро диданд, нидо карда гуфтанд: Қадом шаҳр монанди ин шаҳри бузург аст? Ва бар сарҳои худ хок пошиданд, ва гириякунон ва навҳакунон нидо карда гуфтанд: Вой, вой бар он шаҳри бузург, ки аз гаронбаҳогии вай ҳамаи онҳое ки дар баҳр киштиҳо доштанд, сарватманд гардида буданд! Зеро ки дар як соат вай хароб гардид. Ваҳй 18:8–19.

Бардошта шудани мӯҳри Ваҳии Исои Масеҳ паёми Нидои Нимашабро дар бар мегирад. Он паём пешгӯии дуввуми Ҳизкиёл сию ҳафт аст, ки устухонҳои хушки мурдари, ки се рӯз ва ним дар кӯчаҳо хобида буданд, ба ҳаёт меоварад ҳамчун лашкари азим. Он паём ҳамон паём аст, ки дар бар мегирад ҳақиқатро, ки Худованд Исломо ба қор мебарад, то бар Иёлоти Муттаҳида барои ҷорӣ кардани якшанбе ҳукми иҷроиро биёварад. Он ҳукм дар «соат»-и зилзилаи бузург фаро мерасад, ки ҳамон «соат» низ ҳаст, ки дар он навиштаҷот бар девори Белшасар падида омад. Он навиштаҷот тарсери ба вучуд овард, ки чун фаро гирифтани ҳамаи подшоҳон ва тоҷирон тасвир шудааст, ҳангоме ки сохтори иқтисодии сайёраи замин тавассути «боди шарқӣ»-и Илом фуру ронда мешавад, ки пинҳонӣ, аз тариқи «девор»-и поёнии ҷанубӣ, ки мавриди безътиной қарор гирифта буд, ба подшоҳии Белшасар даромадаанд.

«Шаҳр» ё подшоҳие, ки подшоҳон ва тоҷирон бар он навҳа мекунанд ва мегӯянд: «Қадом шаҳр монанди ин шаҳри бузург аст?» — ҳамон подшоҳии Ҷоҳишаи Сур аст, ки он гоҳ сурудҳои худро меҳонад ва бо ҳамон подшоҳон зино мекунад. Ҷамаи анбиё дар бораи анҷоми ҷаҳон суҳан мегӯянд ва бо яқдигар мувофиқат доранд; бинобар ин, тоҷирони

Ҳизқиёл ҳамон тоҷироне ҳастанд, ки дар боби ҳаждахуми Ваҳй зикр шудаанд. Дар боби ҳаждахуми Ваҳй се бор онҳо навҳа мекунанд: «Вой, вой», ҳангоме ки шаҳри бузург ва сохтори молиявии сайёраи замин фуру андохта мешавад. Вожаи юноние, ки дар ин порча ба «вой» тарҷума шудааст, айнан ҳамон вожаест, ки се бор дар Ваҳй, боби ҳаштум, ояти сездҳ, тарҷума шудааст, вале дар он ҷо бо вожаи дигари англисӣ баргардонда шудааст.

Ва ман дидам, ва шунидам фариштаеро, ки дар миёнаи осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: Вой, вой, вой бар сокинони замин, аз барои дигар овозҳои карнаи он се фаришта, ки ҳанӯз бояд навозанд! Ваҳй 8:13.

Подшоҳон ва тоҷирон бо суҳанони «вой, вой» бар вайронии иқтисодиёти ҷаҳон навҳа мекунанд; яъне «вой, вой», ва «Вой» рамзи Исломи аст. Тарсе ки Белшасар ва аёну ашрофи ӯро ҳангоми падид омадани навиштаҷот бар девор фаро мегирад, ҳамон тарсест, ки вақте сохтори иқтисодии сайёраи замин бар асари ҳамлаҳои пайдарпайи Иломи вайрон карда мешавад, ба вучуд меояд; Иломои Худо ҳамчун абзори тадбири илоҳии Худо ба қор мебарад, то довари иҷроии Худо бар онҳое, ки шароби Бобилро менӯшанд, яъне маҷбуркунии риояи якшанберо, фуруд оварад. Ин ҳақиқат мавзӯи «бор»-и Ишаё боби бисту сеюм дар бораи фоҳишаи «Сӯр» мебошад.

Ваҳй дар бораи Сур. Нола кунед, эй киштиҳои Таршиш! Зеро он вайрон шудааст, ба тавре ки на хонае мондааст ва на даромадгоҳе; аз замини Киттим ин ба онҳо ошкор гардидааст. Хомӯш бошед, эй сокинони ҷазира, ту, ки тоҷирони Сидун, ки аз баҳр мегузаштанд, тӯро пур карда буданд. Ва бар обҳои фаровон тухми Сихур, ҳосили дарё, даромади вай буд; ва ӯ бозори халқҳо буд. Шарм дор, эй Сидун, зеро баҳр суҳан гуфтааст, яъне қалъаи баҳр, ва гуфтааст: «Ман дард нақашидаам ва назоидаам, писаронро ба ҷаҳон наовардаам, ҷавонро напарваридоам ва духтаронро ба воя нарасонидаам». Чунон ки аз хабари Миср дардманд шуданд, ҳамон тавр аз хабари Сур низ саҳт дар азоб хоҳанд афтод. Ба Таршиш бигзаред; нола кунед, эй сокинони ҷазира. Оё ин ҳамон шаҳри шодмонии шумост, ки бостонияш аз айёми қадим буд? Пойҳои худӣ ӯро ба дур хоҳанд бурд, то дар ғурбат сокин шавад. Кист, ки инро бар зидди Сур, шаҳри тоҷузор, машварат кардааст, ки тоҷиронаш амиронад ва савдогаронаш ашрофони заминанд? Парвардигори лашкарҳо инро қасд намудааст, то ғурури ҳар ҷалолро паст кунад ва ҳамаи ашрофони заминро хор гардонад. Аз замини худ мисли дарё бигзар, эй духтари Таршиш; дигар ҳеҷ қуввате нест. Ӯ дасти Худо бар баҳр дароз кард, салтанатхоро ба ларза овард; Парвардигор бар зидди шаҳри тичоратӣ амр додааст, то қалъаҳои онро нобуд созад. Ва Ӯ гуфт: «Дигар шодӣ нахоҳӣ кард, эй бокираи мазлум, духтари Сидун; барҳез, ба Киттим бигзар; ҳатто дар он ҷо низ оромӣ нахоҳӣ ёфт». Инак замини қалдонӣ: ин халқ набуд, то он ки Ашшур онро барои сокинони биёбон бино кард; онҳо бурҷҳои онро барпо намуданд, қасрҳои онро афрохтанд; ва ӯ онро ба харобӣ овард. Нола кунед, эй киштиҳои Таршиш, зеро паноҳгоҳи шумо вайрон шудааст. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, ки Сур ба муддати ҳафтод сол, мувофиқи рӯзҳои як подшоҳ, фаромӯш карда хоҳад шуд; ва баъд аз анҷоми ҳафтод сол, бо Сур мисли фоҳиша суруд хонда хоҳад шуд. Барбатеро бигир, гирди шаҳр бигард, эй фоҳишае, ки фаромӯш шудай; хушҳангӣ кун, сурудҳои бисёр бихон, то ба ёд оварда шавӣ. Ва баъд аз анҷоми ҳафтод

сол чунин хоҳад шуд, ки Парвардигор ба Сур назар хоҳад кард, ва ӯ ба музди худ боз хоҳад гашт ва бо ҳамаи салтанатҳои ҷаҳон бар рӯи замин фаҳшо хоҳад кард. Ва савдояш ва муздаш қудсият барои Парвардигор хоҳад буд; он захира ва пасандоз карда нахоҳад шуд, зеро савдояш барои онҳое хоҳад буд, ки пеши Парвардигор сокинанд, то ба қадри кофӣ бихӯранд ва либоси пойдор дошта бошанд. Ишаъё 23:1–18.

Ҳафтод сол, ки мисли «рӯзҳои як подшоҳ» аст, ба воситаи подшоҳии Бобил намоёндагӣ мешавад, зеро подшоҳ худ подшоҳист, ва Бобили айнӣ ҳафтод сол ҳукмронӣ кард. Ҳафтод соли Бобили айнӣ дар ҳамаи «соат»-е анҷом ёфт, ки хатти навишта бар деворҳои толори зиёфати Белшасар падида шуд. Ҳамаи шаб ӯ қушта шуд, ба воситаи қуввае ки аз тариқи «девор» ноаён ворид омад, зеро ӯ маҷлисе орошта, шароби Бобилро менӯшид, дар ҳоле ки оркестри Набукаднесар мусиқӣ менавохт, ва ғоҳиҳои Сур навои ширин месаронид, ва Исроили муртад рақсида сачда мекард.

Он гоҳ тарс ҳамаи дар ин қор дахлдоштаро фаро гирифт, зеро Худо «бар зидди Сур машварат карда буд» ва «мақсад ниҳода буд», ки «қибриҳои тамоми ҷаҳонро доғдор созад ва ҳамаи шарифони заминро ба таҳқир оварад». Бинобар ин Худо бо «заминларзаи азим»-и он «соат» «подшоҳихоро ба ларза овард», зеро Худо «бар зидди он подшоҳии тоҷир фармон дода буд», «то қалъаҳои мустаҳками онро вайрон кунад». Дар он «соат»-и тарс барои Белшасар, подшоҳон ва тоҷирон ба ҷустуҷӯ оғоз карданд, то маънои он суҳанони оташини рӯи деворро дарк намоёнд. Марги Белшасар наздик аст, аммо дар он лаҳза ӯ ҳанӯз зинда аст. Аз ин рӯ, ӯ кӯшид он суҳанони пурасрорро бифаҳмад ва ба ҳикматмандон мукофот пешниҳод кард, агар навиштаро таъбир карда тавонанд, аммо ин анҷомпазир набуд, зеро ҳикматмандони Бобил усули омӯзиши Китоби Муқаддасро ба қор мебарданд, ки тақаллуби ҳақиқат буд. Он суҳанони пурасрор монанди рӯёи китобе мебошанд, ки мӯҳр шудааст.

Сипас ҳамаи ҳақимони подшоҳ даромаданд; вале натавонистанд навиштаро бихонанд ва таъбири онро ба подшоҳ маълум намоёнд. Он гоҳ подшоҳ Белшасар бисёр ба изтироб афтад, ва ранги рӯяш дигар шуд, ва бузургонаш дар ҳайрат монданд. Малика, ба сабаби суҳанони подшоҳ ва бузургонаш, ба толори зиёфат даромад; ва малика суҳан ронда, гуфт: «Эй подшоҳ, то абад зинда бош! Бигзор андешаҳои туро музтариб насозанд, ва ранги рӯят тағйир наёбад. Дар мамлакати ту марде ҳаст, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар ӯст; ва дар айёми падарат нур ва фаҳм ва ҳикмат, монанди ҳикмати худоён, дар ӯ ёфт шуд; ва подшоҳ Набукаднесар, падарат, ҳуди подшоҳ, яъне падарат, ӯро раиси ҷодугарон, мунаҷҷимон, қалдонӣён ва фолгӣён тағйин кард. Зеро дар ҳамаи Дониёл, ки подшоҳ ӯро Белтешасар ном ниҳод, рӯҳи олиҷаноб, дониш ва фаҳм, таъбири хобҳо, баён кардани масоили душвор ва ҳал кардани шубҳаҳо ёфт шуд; акнун бигзор Дониёлро бихонанд, ва ӯ таъбирро баён хоҳад кард». Он гоҳ Дониёлро назди подшоҳ оварданд. Ва подшоҳ ба Дониёл суҳан ронда, гуфт: «Оё ту ҳамаи Дониёл ҳастӣ, ки аз асирони Яҳудо ҳастӣ, ва подшоҳ падарам ту аз Яҳудия овардааст? Ва ман дар бораи ту шундаам, ки рӯҳи худоён дар туст, ва нур ва фаҳм ва ҳикмати олиҷаноб дар ту ёфт шудааст. Ва ҳоло ҳақимон ва мунаҷҷимонро назди ман оварданд, то ин навиштаро бихонанд ва таъбири онро ба ман маълум намоёнд; вале натавонистанд таъбири ин чизро баён кунанд. Ва ман дар бораи ту шундаам, ки ту метавонӣ таъбирҳо кунӣ ва шубҳаҳо ҳал намоӣ; акнун,

агар тавонӣ ин навиштаро бихонӣ ва таъбири онро ба ман маълум намоӣ, ба ту либоси арғувонӣ пӯшонида хоҳад шуд, ва занҷири тилло бар гарданат хоҳад буд, ва ту ҳокими сеюми мамлакат хоҳӣ шуд». Дониёл 5:8–16.

Малика дар қаср зани Балшасар набуд, балки маликаи бобокалонаш буд, ва ӯ медонист, ки кист, ки навиштаи рӯи деворро бихонад. Дар он подшоҳӣ калисое буд (зеро зан, аз ҷиҳати нубувватӣ, калисо аст), ки медонист, кист, ки асрори Худоро дарк карда метавонад.

Дар қаср зане буд, ки аз ҳамаи онҳо донотар буд, — маликаи бобои Балшазар. Дар ин ҳолати изтироӣ вай ба подшоҳ бо суханоне хитоб кард, ки шуълае аз нур ба торикӣ фиристод. «Эй подшоҳ, то абад зинда бошӣ», — гуфт ӯ, «бигзор андешаҳои ту ро музтариб насозанд ва рӯят тағйир наёбад. Дар салтанати ту марде ҳаст, ки рӯҳи худоёни муқаддас дар ӯст; ва дар рӯзҳои падарат нур ва фаҳм ва ҳикмат, мисли ҳикмати худоён, дар ӯ ёфт шуд; ва подшоҳ Набукаднесар, падарат, подшоҳ, меғӯям, падарат, ӯро сардори ҷодугарон, мунаҷҷимон, калдониён ва фолбинион таъйин кард; ...акнун бигзор Дониёлро бихонанд, ва ӯ таъбирро баён хоҳад кард».

«Пас Дониёлро назди подшоҳ оварданд». Балшасар кӯшиш мекард худро устувор нигоҳ дорад ва қудрати худро нишон диҳад, ва гуфт: «Оё ту ҳамон Дониёл ҳастӣ, ки аз асирони Яҳудо мебошӣ, ки подшоҳ, падарам, аз замини Яҳудо оварда буд? Ман ҳам дар бораи ту шунидаам, ки рӯҳи худоён дар туст, ва нур ва фаҳм ва ҳикмати олай дар ту ёфт мешавад.... Акнун, агар ту ин навиштаро бихонӣ ва таъбири онро ба ман маълум соӣ, либоси арғувонӣ бар ту пӯшонида хоҳад шуд, ва занҷири тилло бар гарданат хоҳад буд, ва ту дар подшоҳӣ ҳокими сеюм хоҳӣ буд».

«Дониёл аз ҷалоли зоҳирии подшоҳ ба ҳайрат наомад ва аз суханони ӯ низ парешон ё тарсон нагардид. Ӯ ҷавоб дод: “Ҳадияҳои ту барои худат бод, ва муқотлоҳатро ба дигаре бидеҳ; лекин ман навиштаро ба подшоҳ хоҳам хонд ва таъбири онро ба ӯ маълум хоҳам кард. Эй подшоҳ, Худои Таъоло ба падарат Набукаднесар подшоҳӣ, азамат, ҷалол ва иззат дод.... Аммо вақте ки дилаш мутақаббир шуд ва рӯҳаш дар қибра саҳт гардид, ӯро аз тахти подшоҳии худ фуру оварданд, ва ҷалолашро аз ӯ гирифтанд.... Ва ту, эй Белшасар, писари ӯ, дили худро фурутан насохтӣ, гарчанде ки ҳамаи инро медонистӣ, балки худро бар зидди Худои осмон боло бардоштӣ; ва зарфҳои хонаи Ӯро назди ту оварданд, ва ту, ва бузургони ту, занонат ва суррияхоят аз онҳо нӯшидед, ва худоёни нуқра, тилло, биринҷӣ, оҳан, ҳезум ва сангро, ки намебинанд, намешунаванд ва намедонанд, ситоиш кардӣ; ва он Худоеро, ки нафаси ту дар дасти Ӯст ва ҳамаи роҳҳои ту аз он Ӯанд, ҷалол надодӣ.”»

«“Ин аст навиштае ки навишта шуд: Мене, Мене, Текел, Уфарсин. Ва таъбири ин сухан чунин аст: Мене: Худо салтанати ту ро шумурда, ба анҷом расонидааст. Текел: Ту дар тарозу санҷида шудай ва норасо ёфт шудай. Перес: Салтанати ту тақсим карда шуда, ба модӣён ва форсӣён дода шудааст.”»

«Дониёл аз вазифаи худ рӯй нагардонд. Ӯ гуноҳи подшоҳро пеши ӯ гузошт ва ба ӯ дарсхоро нишон дод, ки метавонист аз онҳо омӯзад, вале наомӯхт. Балшасар ба воқеаҳои, ки барои ӯ бисёр муҳим буданд, эътино накарда буд. Ӯ таърихи

бобокалонашро дуруст нахонда буд. Масъулияти донистани ҳақиқат бар дӯши ӯ гузошта шуда буд, аммо дарси амалие, ки метавонист онро биомӯзад ва бар тибқи он амал кунад, ба дил гирифта нашуда буд; ва тарзи рафтори ӯ натиҷаи ҳатмиро ба бор овард. »

«Ин ҷашни охирини фахрфурӯшӣ буд, ки шоҳи калдониён баргузор кард; зеро Ё, ки қаврабии инсонро муддати дароз таҳаммул менамояд, ҳукми бебозгаштро содир карда буд. Балшасар Онеро, ки ӯро ба подшоҳӣ боло бурда буд, ба дараҷаи бисёр беҳурматӣ карда буд, ва замони имтиҳони ӯ аз вай гирифта шуд. Ҳангоме ки подшоҳ ва ашрофи ӯ дар авҷи айшу базми худ буданд, форсиён ҷараёни Фуротро аз маҷрои он гардонданд ва ба шаҳри беҳифозат ворид шуданд. Дар айни замон ки Балшасар ва бузургони ӯ аз зарфҳои муқаддаси Яхува менӯшиданд ва худоёни нуқра ва тиллои худро ситоиш мекарданд, Куруш ва сарбозонаш зери деворҳои қаср истода буданд. «Дар ҳамон шаб, — мегӯяд навишта, — Балшасар, подшоҳи калдониён, кушта шуд. Ва Дориюш модӣ салтанатро гирифт».» Bible Echo, May 2, 1898.

Дар миёни ин бухрон, малика (калисо) муайян кард, ки манбаъе ҳаст, ки метавонад «Ояндаи Амриқоро» муайян намояд. Дониёл бори дигар дар насиби худ меистад, то мақсади худро дар охири айём ба иҷро расонад. Шаҳодати байрақе, ки дар кӯраи оташин аз ҷониби Шадрак, Мешак ва Обеднего дода шуда буд, акнун аз ҷониби Дониёл дода мешавад, зеро ӯ ба ҳатти ҳақиқат меафзояд, ки дар «соат»-и бухрони қонуни якшанбе, онҳое ки байрақро намояндагӣ мекунанд, пеши мақомоти давлатӣ оварда хоҳанд шуд, то дар бораи ҳақиқат шаҳодат диҳанд.

«“Шуморо ба шӯроҳо месупоранд, ... балки ба ҳузури ҳокимон ва подшоҳон низ барои Ман оварда хоҳед шуд, то барои онҳо ва барои халқҳо шаҳодате бошад.” Матто 10:17, 18, R. V. Таъқиб нурро паҳн хоҳад кард. Ходимони Масеҳ ба ҳузури бузургони ин ҷаҳон оварда хоҳанд шуд, ки агар ин намебуд, шояд ҳеҷ гоҳ башоратро намешуниданд. Ҳақиқат ба ин мардон нодуруст муаррифӣ шудааст. Онҳо ба иттиҳомҳои дурӯғин дар бораи имони шогирдони Масеҳ гӯш додаанд. Аксар вақт ягона василаи фаҳмидани хислати воқеии он барои онҳо шаҳодати қасонест, ки барои имонашон ба муҳокима кашида мешаванд. Ҳангоми бозпурсӣ аз онҳо талаб карда мешавад, ки ҷавоб диҳанд, ва доваронашон низ ба шаҳодате, ки дода мешавад, гӯш диҳанд. Файзи Худо ба ходимонаш ато хоҳад шуд, то ба ин ҳолати изтирорӣ мувофиқ бошад. «Ба шумо, — мегӯяд Исо, — дар ҳамон соат дода хоҳад шуд, ки чӣ бигӯед. Зеро сухангӯ шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумо аст, ки дар шумо сухан мегӯяд». Чун Рӯҳи Худо ақлҳои ходимони Ёро равшан мегардонад, ҳақиқат бо қудрат ва гаронбаҳогии илоҳии худ пешниҳод хоҳад шуд. Онҳое ки ҳақиқатро рад мекунанд, бармехезанд, то шогирдонро айбдор ва мазлум созанд. Аммо дар миёни талафот ва ранҷу азоб, ҳатто то марг, фарзандони Худованд бояд фурӯтании Намунаи илоҳии худро ошкор намоянд. Ҳамин тавр тафовут миёни абзорҳои шайтон ва намояндагони Масеҳ дида хоҳад шуд. Начотдиҳанда дар назди ҳокимон ва мардум боло бардошта хоҳад шуд.” The Desire of Ages, 354.»

Ҳамчунон ки бо он се марди шоиста буд, Дониёл ба ҳеҷ гуна атоҳо таваҷҷуҳ надошт ва ба ӯ лозим ҳам набуд, ки он чиро, ки гуфтани буд, пешакӣ машқ кунад. Ё бисёр сода таъбири «ҳафт замон»-ро, ки бар девор ифода ёфта буд, баён намуд.

Мо саргузашти Балшасарро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Онҳое ки ба кори Худо бевафо мебошанд, аз усул маҳруманд; ангезаҳои онҳо чунин хусусияте надоранд, ки онҳоро водор созанд дар ҳар гуна шароит роҳи дурустро интихоб намоянд. Ходимони Худо бояд ҳамеша эҳсос кунанд, ки онҳо зерӣ назари Корфармои худ мебошанд. Ё, ки базми муқаддасотшикани Белшасарро мушоҳида мекард, дар ҳамаи муассисаҳои мо, дар утоқи ҳисобдории тоҷир, дар коргоҳи хусусӣ ҳозир аст; ва дасти беҳун ҳамон гуна яқин безъитиноии шуморо сабт мекунад, чунон ки ҳукми даҳшатноки подшоҳи қуфргӯро сабт кард. Маҳкумияти Белшасар бо суҳанони оташин навишта шуда буд: “Ту дар тарозуҳо баркашида шудӣ, ва нокифоя ёфт шудӣ”; ва агар шумо аз иҷрои ӯҳдадорӣҳои аз ҷониби Худо ба шумо супурдашуда қасур оед, маҳкумияти шумо низ ҳамон хоҳад буд». Messages to Young People, 229.